

РЕШЕНИЕ

№ 533

гр. София , 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20201000504193 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260839/28.10.2020 г., постановено по гр. дело № 243/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 16 с-в, частично е уважен предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗОДОВ за заплащане на сумата от 6500 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 321, ал. 2, във вр. с ал. 1 и чл. 93, т. 20 НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила Присъда от 10.11.2015 г., постановена по нохд № 1164/2013 г. по описа на СпНК, 5 с-в (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 100000 лв.), ведно със законната лихва от 23.12.2016 г. до окончателното ѝ заплащане (тъй като ПРБ не е подала съответен протест срещу въззивното решение на АСпНС в частта, в която оправдателната присъда срещу ищеца е била потвърдена - той е бил изцяло оправдан за престъпното деяние, за която му е било повдигнато обвинение, по отношение на него присъдата е влязла в сила с изтичане на срока за протестиране и обжалване на въззивното решение, т.е. на **23.12.2016 г.**, както е удостоверено в Разпореждане от 02.03.2018 г. на съдията докладчик по нохд № 1164/2013 г. по описа на СпНС, 5 с-в - в този смисъл са и тълкувателните разяснения, дадени в т. 4 от ТР № 5/21.05.2018 г. на ВКС, ОСНК; именно от този момент е възникнало и станало изискуемо акцесорното вземане за заплащане на законна лихва върху размера на заместващото обезщетение за причинените неимуществени вреди от незаконното обвинение).

Ищецът е обжалвал първоинстанционното решение в частта, в която е отхвърлен предявеният деликтен иск за заплащане на обезщетение за причинените неимуществени вреди – над сумата от 6500 лв. до пълния му предявен размер от 100000 лв. Въззивникът счита, че при определяне размера на заместващото обезщетение за претърпените болки и страдания от незаконното обвинение за извършено тежко престъпно деяние по чл. 321, ал. 2, във вр. с ал. 1 и чл. 93, т. 20 НК, за което се предвижда тежко наказание, решаващият първоинстанционен съд не е съобразил интензитета на изживените страдания и личен дискомфорт, вкл. и с оглед на обстоятелството, че поради наложените му най-тежки мерки за неотклонение - „задържане под стража” и „домашен арест” (общо около 1 година), неговото основно човешко право - за свободно предвижване, е било накърнено в значителна степен, както и че неговото достойнство и добро име в обществото са били злепоставени от публично разгласените обстоятелства от воденото срещу него наказателно производство. Поддържа правното съждение, че с оглед действителната правна и фактическа сложност на наказателното производство, по което той е бил незаконно обвинен, наказателната репресия е продължила в неразумен срок (почти 8 години), както и че за определяне размера на претендираното заместващо обезщетение за причинените му имуществени вреди от несъществено значение е правнорелевантното обстоятелство, че той е бил осъждан преди процесното обвинение с вляла в сила присъда за извършване на друго престъпно деяние, респ. че през релевантния период са били висящи други наказателни производства срещу него.

Въззиваемият-ответник не е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, но неговият процесуален представител в проведеното пред въззивния съд о. с. з. на 11.05.2021 г. изразява становище за нейната неоснователност.

Решението не е обжалвано от ответника в частта, в която искът с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗОДОВ за заплащане на заместващо обезщетение е уважен за сумата от 6500 лв., поради което в тази част то е влязло в законна сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС, I ГО, 16 с-в, е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗОДОВ.

За да възникне притезателното право на увредения за обезвреждане на неимуществените и имуществените вреди, причинени му от орган на Прокуратурата на Република България вследствие на повдигане на незаконно обвинение, трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки (юридически факти): 1) на ищеца да му е повдигнато обвинение от Прокуратурата на Република България за извършено от него престъпление; 2) съдът да е оправдал подсъдимия с влязла в сила присъда, като в този случай повдигнатото му обвинение е незаконно; 3) подсъдимият да е претърпял неимуществени вреди и 4) причинените неимуществени вреди да са необходима, естествена, присъща, закономерна последица от повдигнатото незаконно обвинение, т.е. да е налице причинно-следствена връзка между наказателното производство, по което е било повдигнато незаконното обвинение, и причинения вредоносен резултат. Отговорността на прокуратурата за повдигане на незаконно обвинение е обективна, като тя не е предпоставена от виновното поведение на съответно длъжностно лице при прокуратурата – арг. чл. 4, предл. последно ЗОДОВ.

Тъй като обжалваното решение е влязло в законна сила в частта, в която е уважен искът за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от процесното незаконно обвинение – за сумата от 6500 лв. (в частта, в която първоинстанционното решение не е обжалвано), основанийето (правопораждащите спорните материални права юридически факти) на предявения осъдителен иск е установено със сила на пресъдено нещо, като спорът по настоящото дело се съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение.

Установява се, с Постановление от **27.03.2009 г.** на разследващ полицай при Областна дирекция „МВР“ - Бургас по ДП № 3М-315/2008 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем в извършване на следното престъпно деяние: за времето от м. 01.2007 г. до 20.02.2009 г. е участвал в организирана престъпна група, която чрез използване на сила и внушаване на страх е извличала облаги - престъпление по чл. 321а, ал. 2, във вр. с. 1 НК. Впоследствие това обвинение е било прецизирано, като с влязла в сила на **23.12.2016 г.** Присъда от 10.11.2015 г., постановена по нохд № 1164/2013 г. по описа на СпНК, 5 с-в, ищецът е бил оправдан за извършване на повдигнатото му обвинение в извършване на престъпление по чл. 321, ал. 2, във вр. с ал. 1 и чл. 93, т. 20 НК (през периода от м. 12.2006 г. до 20.02.2009 г. е участвал в организирана престъпна група с цел да извършва престъпления по чл. 252 НК: като физически лица, без съответното разрешение, да извършват по занятие банкови сделки - отпускане на заеми срещу лихва, като от дейността да получат значителни доходи).

Следователно, наказателното преследване срещу обвиняемия С. Д. Т. е продължило от 27.03.2009 г. до 23.12.2016 г., т.е. почти **7 години и 9 месеца**.

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства се изяснява правнорелевантното обстоятелство, че по отношение на ищеца е била взета най-тежката мярка за процесуална принуда „задържане под стража“ за период от 27.03.2009 г. до 04.09.2009 г. (почти **5 месеца**), която впоследствие е била изменена в „домашен арест“ за период от 04.09.2009 г. до 06.04.2010 г. (**7 месеца**), а по-късно и в „парична гаранция“.

От представените факсимилета от две електронни издания, както и от показанията на разпитания пред СГС свидетел се установява, че е изнесена подробна информация за престъпленията, за които всички подсъдими, вкл. и ищецът са били обвиняеми.

От показанията на свидетеля К. М., приятел на ищеца от дълги години, се установява, че след привличането му като обвиняем в извършване на процесното престъпно деяние С. Д. Т. се затворил в себе си („Испадна в тежка депресия“). Изяснява, че по това дело имало значителен медиен интерес, тъй като в него били „замесени“ много лица, известни на бургаската общност. Преди да бъде привлечен като обвиняем за извършване на процесното престъпно деяние С. имал много приятели, които обаче се отдръпнали от него - „Останаха 5-6 човека..., които не го изоставиха в това време и до сега му помагам“. Свидетелства, че при задържането му работел, но след това работодателят го освободил. Обаче и след влизане в сила на процесната оправдателна присъда никой не искал да го взима на работа - „С такова нещо кой ще го вземе на работа“. Установява, че причината за раздялата с неговата приятелка било релевантното наказателно производство.

От Справка за съдимост от 15.04.2019 г. се установява, че ищецът е бил признат за виновен в извършване на няколко престъпни деяния, вкл. **преди** повдигане на релевантното незаконно обвинение: **1)** по нохд № 2429/2003 г. по описа на РС-гр. Бургас - за извършване на престъпление по чл. 325, ал. 2, във вр. с ал. 1 НК (присъдата е влязла в сила на **23.12.2003 г.**); **2)** по нахд № 229/2007 г. по описа на РС-гр. Несебър - за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1, предл. 1 и т. 12, във вр. с чл. 130, ал. 1 НК (решението по чл. 78а НК е влязло в сила на **06.02.2008 г.**); **3)** по нохд № 157/2008 г. по описа на ОС-гр. Бургас - престъпление по **чл. 321, ал. 3, т. 1**, във вр. с ал. 1 НК (присъдата е влязла в сила на **10.06.2008 г.**); за извършването на това тежко престъпно деяние му е наложено наказание 1 година лишаване от свобода, което е изтърпяно ефективно на **26.09.2008 г.**; **4)** по нохд № 1979/2009 г. по описа на РС-гр. Бургас - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, във вр. с чл. 130, ал. 1 НК (присъдата е влязла в сила на **21.04.2011 г.**); за извършването на това престъпно деяние му е наложено наказание 2 години лишаване от свобода, което е изтърпяно ефективно на 15.08.2013 г.

При така приетите за установени правнорелевантни факти въззивната инстанция счита, че предявеният осъдителен иск за заплащане на обезщетение за причинените

неимуществени вреди от незаконното обвинение е доказан по своето основание – изяснените от свидетеля изменения в социалното общуване на ищеца (приятелите са започнали да го отбягват, но с времето не малка част от тях - „5-6 души”, не са се отчуждили от него, като и към момента му помагат и подкрепят), в неговото психично състояние (станал е угрижен, депресиран, потиснат, по-затворен и вгльбен, нервен), в неговия трудов статус (вземането на най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража”, заменена по-късно с „домашен арест” - общо за един продължителен период от време: около 1 година, е причина за преустановяване на възможността да полага труд и да придобива законни доходи) са закономерна, необходима последица от незаконното обвинение за престъплението, за което ищецът е бил обвинен, т. е. изживеният стрес, психическо напрежение, емоционална потиснатост и чувство за професионална неудовлетвореност са в причинно-следствена връзка с незаконно предявеното обвинение за престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от **1 до 6 години** (то е тежко съгласно определителната правна норма, уредена в чл. 93, т. 7 НК). Отразяването в масмедиите на наказателното преследване срещу него е накарнило достойнството му (възприемането на човешката личност в обществото като съвкупност от притежавани морални и интелектуални качества; на обществената оценка за него), неговото добро име като лице, но този интензитет не е висок, тъй като преди процесното наказателно производство е бил осъждан за три отделни престъпни деяния (по три различни обвинения), като наказанието по едно от тях е било **ефективно изтърпiano**.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че ищецът е бил незаконно обвинен в извършване на тежко престъпление, за което се предвижда тежко наказание – от 1 до 6 години лишаване от свобода. Наказателното производство е продължило в един продължителен период от време – **почти 8 години**, като първоначално му е била взета най-тежката принудителна мярка за неотклонение „задържане под стража” за период от **около 5 месеца**, която впоследствие е била заменена в „домашен арест” (**7 месеца**), поради което неговото човешко право на свободно придвижване е било засегнато в значителна степен. Тъй като още първоинстанционният съд го е признал за невиновен в извършване на тежкото престъпление - участие в организирана престъпна група, за което му е било повдигнато незаконното обвинение, обективно след този момент той не е бил поставен под угрозата ефективно да изтърпи наложеното му наказание - „лишаване от свобода”, което да увеличи интензитета на изживените негативни емоции.

От друга страна, при съвкупната преценка на всички доказателства размерът на

дължимото заместващо обезщетение за причинените на ищеца от процесното незаконно обвинение неимуществени вреди следва да бъде намалено, тъй като той, макар и да е бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, с оправдателната присъда е установено, че първоначално - в досъдебното производство, трима свидетели (двама от които тайни) са заявили, че С.Т. е предоставял на физически лица паричен заем с уговорена възнаградителна лихва със ставка от 20%, респ. 30% („Също така сочи, че знае, че парите, които взел от С.Т., фактически били на С., но поради това, че се познавал по-добре със С., взел парите от него” - стр. 72 от мотивите към присъдата на СпНС), като впоследствие - в съдебното производство, явният свидетел се е отрекъл от тези показания, а показанията на тайните свидетели са приети за производни, поради което според този съд не би следвало да се ценят в наказателното производство. Макар и в процеса на доказване пред наказателния съд държавното обвинение да не е установило по несъмнен начин, че подсъдимият е извършил инкриминираното деяние, в началния стадий на наказателното производство - при повдигането на обвинението за извършване на това тежко престъпление, прокурорът и съдът, взел най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража”, впоследствие заменена с „домашен арест” и „парична гаранция”, са се ръководили от тези установени до този момент факти по делото при формиране на своя извод за обосновано предположение за извършване на инкриминираното деяние, като то е следвало от обективна и субективна страна да бъде установено едва в съдебната фаза – при прилагане на принципа на състезателност на процеса. От друга страна, ищецът вече е бил признат за виновен в извършване на сходно тежко престъпно деяние - участие в организирана престъпна група, в която участниците са се сговорили да извършват престъпления. Поради тези правни съображения при определяне размера на дължимото заместващо обезщетение този правнорелевантен факт трябва да бъде взет предвид от съда.

Ирелевантно за ангажиране отговорността на Прокуратурата на Република България за причинените неимуществени вреди на ищеца е обстоятелството, че публикуването на информация за тези факти, респ. за образуваното наказателно производство срещу ищеца въз основа на процесното незаконно обвинение не е било иницирано от органи на съдебната власт. Журналистите от средствата за масова информация, вкл. и печатните и електронните масмедии, упражняват конституционно признатото право за разпространение на информация – арг. чл. 41, ал. 1, изр. 1, предл. 3 КРБ, за да могат гражданите да бъдат в достатъчна степен осведомени, вкл. и да получават информация за действията на държавните органи при предотвратяване и разкриване на увреждащи престъпни деяния. Когато вярната сама по себе си информация за образувано наказателно производство срещу определено лице е разпространена чрез национално печатно или електронно издание, вредоносните последици за незаконно обвинения са **по-интензивни**, тъй като неговото добро име, авторитет и достойнство е zlepоставено пред **неограничен кръг граждани**. Поради тези правни съображения, макар и органи на ответника да не са разпореждали официално публикуването на тази информация в национални печатни и електронни масмедии, обективно тази публикация е допринесла за настъпване на по-тежки последици –

накърняване доброто име и достойнство на ищеца, което обуславя и **по-високият интензитет** от неблагоприятното засягане на неговите неимуществени блага от незаконното обвинение. По същество в този смисъл е и константната практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК с Решение № 132/3.05.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5861/2015 г., IV г. о., ГК, в което се приема, че „установено е и че вследствие неправомерните обвинение и наказателно преследване срещу него, ищецът е претърпял неимуществени вреди... - пострадало е доброто му име в обществото, тъй като за воденото срещу него наказателно дело е направена **публикация в централен вестник с посочване на името му**”.

Но при преценка на установените по делото факти накърняването на доброто име на ищеца от процесното обвинение не е съществено, тъй като преди образуване на процесното наказателно производство ищецът е бил вече осъждан с три присъди за извършването на три отделни деяния, едно от които е сходно с релевантното - участие в организирана престъпна група. Именно по тази присъда наложеното му наказание „1 година лишаване от свобода” е била изтърпяна ефективно, поради което, макар и да е търпял по време на наложената му най-тежка мярка за процесуална принуда „задържане под стража” ограничение на основаното човешко право на свободно придвижване, обективно незаконно обвиненият не е изживял такъв силен шок, какъвто би преживял незаконно обвинен, който до този момент не е извършвал престъпни деяния, **вкл. и тежки**, за които е признат за виновен и е изтърпял ефективно наложеното му наказание „лишаване от свобода”. Следователно, когато незаконно обвиненият е бил признат с влязла в сила присъда за виновен за извършено по-рано престъпление, това обстоятелство обуславя и по-ниският интензитет на негативните морални изживявания – доброто име в обществото вече е било накърнено. В този смисъл е и Решение № 226/16.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1821/2019 г., III г. о., ГК – „В настоящия случай правилно въззивният съд е взел предвид продължителността на лишаването от свободно придвижване и срока на осъществената процесуална принуда през времето наказателно производство от една страна и **от друга страна** предишните и **последващото** осъждане на ищеца за извършени престъпления, но неправилно не е отчел, че обстоятелствата от втората група имат значение за **намаляване** размера на обезщетението. Доколкото към момента на повдигане на процесното обвинение, ищецът **вече** е бил осъждан и е изтърпял наказание „лишаване от свобода” за друго тежко умишлено престъпление..., както и че към момента на привличането му като обвиняем по процесното наказателно производство, срещу ищеца е било **висящо** и друго наказателно производство, по което му е било повдигнато обвинение за подобно тежко престъпление /също по [чл. 321 НК](#) за участие в организирана престъпна група, създадена с цел да върши престъпления по [чл. 354а НК](#)/ и за други тежки умишлени престъпления, за които престъпления е бил **осъден** с влязла в сила осъдителна присъда на 11.06.2012 г. в хода на процесното наказателно производство, то справедливият размер на обезщетението за претърпени болки и страдания от незаконно обвинение и незаконна мярка за неотклонение, следва да бъде 7500 лв. В случая нито степента на увреждане на името, честта и достойнството, нито интензитетът на моралните страдания са подобни с **обичайните** болки и страдания на **неосъждано** лице при незаконно

повдигнато обвинение и незаконно взета мярка за неотклонение”.

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства се установява, че по време на релевантното наказателно производство е било висящо и друго наказателно дело, по което впоследствие ищецът е бил признат за виновен в извършване на престъплението, за което е обвинен - впоследствие, през периода на процесното наказателно дело, ефективно е изтърпял наказание „2 години лишаване от свобода”. Поради тези правни съображения при определяне на заместващото обезщетение трябва да се съобразят идентичните по обем и интензитет болки и страдания, търпени по всяко едно производство. В този смисъл е и Решение № 188/17.10.2019 г. на ВКС по гр. д. № 471/2019 г., IV г. о., ГК – „Въззивният съд обосновано е посочил в решението, че воденото **друго** наказателно производство **през същия исков период** следва да се преценява като релевантно за спора обстоятелство със значение при определянето на **справедлив** размер на обезщетението за неимуществени вреди, тъй като това **друго** обвинение **също** е оказало влияние върху личния и семеен живот на ищеца, поради което въздействието от наказателната репресия не може да се приеме за **значително** по обем, когато негативните последици са проявление и на други обстоятелства извън поддържаното обвинение, за което съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се иска да бъде ангажирана отговорност на държавата /напр. воденото друго наказателно производство/”.

От една страна, в исковата молба не се излагат фактически твърдения, обуславящи възникването на спорното материално право, които са свързани с обстоятелството, че след образуване на релевантното наказателно производство приятелката на ищцата го е напуснала, както поддържа свидетелят. От друга, дори и тя да го е напуснала, с оглед както на предходните му осъждания за извършени престъпни деяния, така и на факта, че малко преди привличането му като обвиняем по незаконното обвинение ищецът е извършил две престъпни деяния - нанасяне в нощно заведение в гр. Бургас на телесни повреди на две жени по хулигански подбуди, за които впоследствие е бил признат за виновен с влязла в сила присъда, по която ефективно е изтърпял наложеното му наказание „2 години лишаване от свобода”, това отчуждение на неговата приятелка не се дължи единствено на процесното незаконно обвинение, т.е. липсва пряка причинно-следствена връзка между нейното отдръпване от ищеца и релевантното наказателно производство.

Въз основа на идентични правни съображение остана неустановено в процеса на доказване, че след изменение на мерките за неотклонение „задържане под стража” и „домашен арест” в „парична гаранция” ищецът не е могъл да започне работа („С такова нещо кой ще го вземе на работа”) - той е бил вече осъждан с влязла в сила присъда за извършване на други престъпни деяния, като по време на процесното наказателно производство е било висящо и друго, по което е бил признат за виновен и е изтърпявал наказание „лишаване от свобода” в един значителен период от време, съвпадащ с периода на релевантното наказателно дело (от 08.06.2011 г. до 15.08.2013 г.). Именно при тази устойчива престъпна дейност на ищеца се прекъсва причинно-следствената връзка между

невъзможността да си намери работа и процесната незаконна наказателна репресия.

Следователно, при съобразяване на всички обстоятелства – тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение (то е „тежко” по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, тъй като за неговото извършване се предвижда наказание лишаване от свобода **от 1 до 6 години**), продължителният (неразумният, около 8 години) срок на висящност на наказателното производство, преживеният стрес и дискомфорт в социалното общуване, изживяната потиснатост, породената угриженост, затвореност и вгълбеност, което води до психологически дискомфорт и страдания, въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищеца за причинените му от незаконното обвинение неимуществени вреди е в размер на не повече от 6500 лв. (въззивният съд не следва да излага правни съображения дали така определеното обезщетение трябва да бъде намалено, тъй като липсва съответна въззивна жалба от ответника). Както бе изяснено обаче, през значителна част от **процесния период** са се развивали и други наказателни производства срещу ищеца за извършване на други престъпления - срещу личността (причиняване на телесни повреди на две жени в нощно заведение в гр. Бургас по хулигански подбуди), поради което всички преживени от него душевни болки и психологически страдания трябва да се разгледат в този житейски и правен контекст.

Следователно, искът за заплащане на заместващо обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца от процесното незаконно обвинение трябва да бъде уважен за сумата от 6500 лв., а да бъде отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 100000 лв.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде изцяло потвърдено.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260839/28.10.2020 г., постановено по гр. дело № 243/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 16 с-в – в обжалваната му част.

РЕШЕНИЕТО в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____